

På väg till Emmaus – tredje påsksöndagen

”Herre, du visar mig livets väg” (jfr Ps 16:11). Under hela påsktiden får vi lära oss att vandra på denna livets väg, som livets Herre har visat oss genom sin uppståndelse. Hela vårt liv är en väg med den uppståndne Herren. Han lever och verkar ständigt i sin Kyrka och i hela vår värld. Vi behöver påsktidens femtio dagar för att tränga in detta påskens mysterium för att kunna leva av det och bli kvar i Kristi närvaro och förvandlas av den. Därför måste vi se med trons ögon på allt som händer oss under vår väg genom livet. Vi är aldrig ensamma. Vi är aldrig långt borta från vår Herre. Han är med oss, vad som än händer. Han kan inte lämna oss åt vårt öde. Gång på gång måste vi lära oss att öppna vårt hjärta, så att vi kan upptäcka honom vid vår sida, i vår vardag, i våra problem och glädjeämnen.

När lärjungarna var på väg till Emmaus, dröjde det ett bra tag innan de förstod att det var Jesus som följde dem på vägen. Det är ofta likadant i vårt liv. Det dröjer ofta länge och väl, innan vi inser hur nära den uppståndne Jesus är oss. Han är ofta fördold, förklädd, försynt och osynlig för våra ögon. Det är därför vi måste öva upp trons blick, kärlekens hjärta och hoppets intuition. Genom dopets gåva har vi fått tron, hoppet och kärleken som vårt andliga organ, som hjälper oss att stå i kontakt med Guds verklighet. Vi måste lära oss att använda detta organ för att komma Gud nära i livets skiftande omständigheter. Ofta sitter vi fast i vår vardagliga lilla puppa med dess små bekymmer och planer. Ibland är det lite lättare när vi ställs inför något nytt och oväntat och inte kan ta allt för givet. Just i dessa coronans dagar är det många som får tillfälle att begrunda sin livsväg och sina livsval. Det kan bli ett gyllene tillfälle att se på vårt liv i trons, hoppets och kärlekens perspektiv och upptäcka Kristi fördolda, men högst verkliga närvaro.

”Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och utlade skriften för oss?” (Luk 24:32). Jesus vill sätta hela världen i brand genom sin kärleks eld. Ibland kan han till och med få våra förhårdade hjärtan att brinna. Lärjungarna på vägen till Emmaus fick just erfara detta, när Jesus försökte förklara Skriften för dem. Varje gång vi läser och begrundar Guds Ord kan en liten, försynt låga börja brinna inom oss, om vi har denna trons, hoppets och kärlekens öppenhet för Herren. Han har tusen och åter tusen sätt att tala till oss på, eftersom han själv är Ordet, det eviga Ord som blivit kött i Jesus Kristus och uppstått för oss. Därför kan han också nå oss på oändligt många sätt, om vi – återigen! – har denna öppenhet för honom, detta behov, denna nöd, denna längtan.

Just nu är det många som känner något av denna nöd och längtan efter att möta den uppståndne Herren i eukaristin, eftersom det kan vara svårt att delta i mässan. Därför måste man lära sig att möta honom också på andra sätt: i Skriften, i andra människor, ja, i vårt eget sårbara hjärta. Vi får lita på att den uppståndne Herren

har otaliga sätt för att nå fram till oss, om vi – ja, återigen! – har denna hjärtats öppenhet och sårbarhet. Det äkta mötet med Herren gör ont. Det bränner till. Det sårar oss på djupet. Samtidigt är det ett behagfullt sår, säger Johannes av Korset, för det gör oss mer lika Jesus Kristus, som sårats på korset av kärlek till den förlorade mänskligheten. Därför är det viktigt att se på vårt sår, vår känsla av ensamhet och övergivenhet, som något som binder oss ännu närmare vid Jesus. Då blir vårt sår ett behagfullt sår, som för oss in i den djupa gemenskapen med den uppståndne och förhärligade Herren, vars sår nu också är förhärligade.

Liksom lärjungarna var på väg till Emmaus, är vi alltid på väg mot ett mål. Under resans gång, under livets gång är vi alltid förenade med Kristus, men vi måste lära oss att inse det. I tro, hopp och kärlek kan vi alltid komma honom närmare och slå följe med honom, som alltid är vid vår sida, hack i häl eller steget framför oss. Han kan ge sig till känna ”genom att bryta brödet” (Luk 24:35), genom att tala till oss i Skriften, genom en medmänniska som vädjar om vår kärlek, ja, han har tusen och åter tusen sätt för att komma in i vårt liv. Men – återigen, och nu för sista gången, det lovar jag! – vi måste öppna vårt hjärta för den Herre som så gärna vill möta oss där vi så sällan söker honom, alltså i de behövande. Det är tyvärr min erfarenhet, ja, stora sorg, att vi kristna oftast inte har lärt oss att känna igen den uppståndne Herren i dem som mest behöver oss och där han har så mycket att ge oss. Då är frågan: behöver vi själva Herren, behöver vi hans frälsning, ja, bryr vi oss överhuvudtaget om honom som vädjar om vårt hjärtas kärlek?